

Артър Кларк

Пернатият приятел

Доколкото ми е известно, никога не е била издавана заповед, забраняваща отглеждането на животни на борда на космическа станция. Просто никой не е смятал това за нужно. Но дори да съществуваше такава разпоредба, сигурен съм, че Свен Олсен нямаше да се съобразява с нея.

С такова име всеки би си представил Свен като двуметров северен гигант. Ако наистина беше такъв, шансовете му да си намери работа в Космоса щяха да бъдат съвсем минимални. В действителност той беше жилав дребен човек, каквито бяха по-голямата част от първите космонавти. За него беше играчка да се подготви за 150-пудовата граница, която мнозина от нас стигаха с цената на строга диета.

Свен бе един от най-добрите наши конструктори. Беше се отличил в деликатната и специализирана работа по сглобяването на строителните елементи, плуващи свободно в пространството край нас. Умееше да им придава бавно въртеливо движение така, че когато те идваха в подходящо взаимно положение, ги събираше и съединяваше в предварително планиран панел. Никога не се изморявах да наблюдавам и него, и бригадата му, да гледам как станцията расте под техните ръце като гигантска мозайка. Това беше сръчна и трудна работа, защото скафандърът не е най-удобната дреха за тази цел. Тъй или иначе хората на Свен имаха голям успех в сглобяването на скеле, каквото сме виждали при строежа на високи здания на Земята. Единственото им преимущество беше, че можеше да се отдръпнат, без да „паднат“ и да разгледат производението си от разстояние.

Не ме питайте защо Свен пожела да отглежда галениче и защо направи избора си по този начин. Не съм психолог, но трябва да призная, че решението му беше разумно. Практически Кларибел не тежеше, нуждата от храна беше незабележима, пък и не изпитваше неудобство от липсата на гравитация, както е при другите животинчета.

За пръв път усетих, че Кларибел е на борда, когато седях в тясната кабина, наричана шеговито мой кабинет. Бях се заел да проучвам списъка с технически задачи с цел да реша коя от тях да начена. Точно тогава музикално подсвиркване облетя ушите ми. Предположих, че идва от вътрешността на станцията – че ще последва някакво съобщение. Вместо това прозвуча дълга и усукана мелодия, която ме накара да погледна нагоре така рязко, че забравих за наклонената греда над главата ми. Когато пред очите ми започнаха да експлодират звезди, за пръв път видях и Кларибел.

Тя беше малко жълто канарче, увиснало неподвижно във въздуха

като колибри. При това без никакво усилие защото крилцата му бяха прибрани към тялото. Наблюдавахме се смаяно около минута. След това, преди да си поема дъх, то направи изящен лупинг, какъвто, сигурен съм, никое земно канарче не би могло да изпълни, и отлетя с няколко бавни леки удари на крилата. Очевидно Кларибел беше усвоила изкуството да оперира в условията на безтегловност и не си даваше труд да върши излишни движения.

Няколко дни Свен не признаваше, че е негова собственост, макар че това вече нямаше никакво значение, тъй като канарчето бързо стана общо притежание. Беше го пренесъл контрабандно при последния рейс от Земята, където бе в отпуск. Твърдеше, че го сторил донякъде от чисто научно любопитство. Искал да види как ще се държи едно птиче, когато няма тегло, но все пак може да използва крилата си.

Кларибел закрепна и напълня. Тя ни създаде малко грижи, когато от Земята пристигна контролна инспекция. В една космическа станция има колкото щете скришни места, но Кларибел ставаше все по-гласовита, та се налагаше бързо да измисляме обяснения за великолепните трели и свирки, долитащи и от най-скришното място. Обяснявахме че уж идват от вентилационната шахта или от складовото помещение. Отървахме се криво-ляво. Та на кой би му дошло на ум да дири канарче в космическа станция?

Ние водехме дванадесетчасови наблюдения, което не е чак толкова страшно, защото в Космоса се спи малко. Макар че няма „ден“ и „нощ“, все пак е по-удобно, въпреки постоянното слънчево осветление, да се придържаш към земните понятия. Например когато тази „сутрин“ се събудих, тя повече приличаше на 7 часа след обед. Чувствувах досадно главоболие и смътен спомен за прекъсван тревожен сън. Цяла вечност мина, докато развързва ремъците на леглото. Още бях сънен и главата ми тежеше, когато се присъединих към останалите дежурни на смяна в трапезарията. Закуската беше необикновено тиха и едно от местата беше празно.

– Къде е Свен? – попитах не особено загрижено.

– Търси Кларибел – отвърна някой. – Казва, че не може да я открие. Тя винаги го събужда.

Преди да потвърдя, че събужда и мен, на вратата се показва Свен. Веднага разбрахме, че нещо не е в ред. Той отвори бавно ръката си, а там лежеше малка купчина жълта перушина с два подвити нокътя, вдигнати патетично във въздуха.

– Какво се е случило? – попитахме в хор всички.

– Не зная! – каза Свен тъжно. – Просто я намерих така.

– Дай да я прегледам! – рече Джон Дънкан, нашият готвач-лекар-диетолог.

Чакахме мълчаливо, докато той държеше Кларибел до ухото си, за да долови удари на сърцето.

След малко поклати глава:

– Не мога да чуя нищо. Но това още не значи, че е мъртва. Никога досега не съм слушал как бие сърцето на канарче – добави той, извинявайки се.

– Да й даден малко кислород! – предложи някой, като посочи към резервния цилиндър със зелена лента, закачен зад вратата.

Всички се съгласиха, че идеята е чудесна и Кларибел беше напъхана в една маска, достатъчно голяма да й стане кислородна палатка.

За наша голяма радост тя се съвзе веднага. Цял сияещ Свен махна маската и Кларибел се изправи на крачета. Тя пусна своята серия от тре-ли „Елате в кухнята, момчета!“, сетне неочаквано пак се катурна.

– Нищо не разбирам! – изхлипа Свен. – Какво й става?

През следващите няколко минути нещо ме стегна шапката. Мозъкът ми работеше мудно тази сутрин, сякаш не бях в състояние да се откъсна от бремето на съня. Чувствавах, че бих могъл да се оправя с малко кислород и докато стигна до маската, истината експлодира в главата ми. Втурнах се към дежурния инженер и му казах припряно:

– Джим! Нещо не е в ред с въздуха! Ето защо припада Кларибел! Сега си спомням, че миньорите използват канарчетата, за да ги предпазват от рудничен газ.

– Глупости! – каза Джим. – Сигналната инсталация щеше да работи, ако е така. Имаме двойно обезопасяване на сигнализацията. Двете вериги работят независимо една ст друга.

– Но... втората алармена мрежа още не е монтирана напълно! – рече неговият помощник.

Това стресна Джим. Той излезе, без да каже дума, а ние продължихме да спорим и да вдишваме от кислородната бутилка, сякаш беше лула на мира.

Той се върна след десетина минути със сънлив израз. Беше се случило най-невероятното: през нощта настъпило рядко събитие – затъмнение на станцията от земната сянка. Част от инсталацията за пречистване на въздуха замръзнала, а сигналната уредба отказала. Химическа и електронна техника за половин милион долара ни бяха подвели. Без Кларибел щяхме да пострадаме зле.

Затуй сега, ако отидете на някоя космическа станция и чуете откъс от птича песен, не се учудвайте. Това означава, че сте допълнително осигурен, без това да струва пукната пара.

КРАЙ

© 1957 Артур Кларк
© Емил Зидаров, превод от английски

Arthur Clarke
Feathered Friend, 1957

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/77>]